

Gió Lật Trang Cổ Tích

Khi màn đêm buông xuống, Sài Gòn trở về xưa, nằm lắng từng giọt mưa, gió lật trang cổ tích...

Sài Gòn xưa tịch mịch: radio mở vừa nghe, con thằn lằn nín khe, không có gì chắt lưỡi...

Cá sông không vương lưới, Nhà Bè vẫn chia hai. Những đường đạn kéo dài...chiến tranh miền
Lục Tỉnh!

Sài Gòn rất kiêu hãnh / dù rất ít tượng đài. Sài Gòn vai bên vai / vợ chồng yên giấc điệp...

Chiến tranh thật khủng khiếp...thì để đó ban ngày. Dinh Độc Lập bay bay / lá cờ một Tổ Quốc...

Sài Gòn hàng cây thức, nghe gió nói thì thào: Cả Nước Một Ước Ao Dân Sang Giàu Phước Hạnh!

Thông điệp Tổng Thống nhắn / mạnh lời đó hoài hoài...Sài Gòn có tương lai / từ giấc mơ mở
cửa...

Thế mà thôi...hồi đó / nó là thời phải quên? Anh đã nói với em: "Thôi anh đi Cải Tạo!".

Lá cờ đỏ rực máu. Nước mắt ràn rụa tuôn! Hai tiếng gọi Sài Gòn...nghe trên môi, ngào nghe!

*

Đến hẹn rồi đến hẹn...

Bốn lăm năm trôi qua...

Người lính trẻ đã già...

Thở dài thiên niên kỷ!

Trần Vấn Lệ